



«Ως την άκρη του ονείρου..... με πυξίδα την αγάπη»

Έναν καιρό και μια φορά σε μια ήσυχη και όμορφη πολιτεία ζούσαν δυο αδέρφια, η Αλκμήνη κι ο Ανδρέας.

Σ' αυτή την ήσυχη πολιτεία υπήρχαν μεγάλοι, καθαροί δρόμοι με φαρδιά πεζοδρόμια, μεγάλα πάρκα με παιδικές χαρές, όλων των ειδών τα δέντρα και άνθιζαν πολύχρωμα, μυρωδάτα λουλούδια. Τα σπίτια της πόλης όμως ήταν μικρά με μεγάλες αυλές και κήπους στους οποίους ζούσαν πανέμορφα λουλούδια και δέντρα φορτωμένα με κάθε λογής καρπό.

Στην άκρη της πόλης βρισκόταν το σπίτι των δύο παιδιών, μακριά από το θόρυβο και τη φασαρία. Γύρω από το σπίτι υπήρχε μια αυλή με πολλά δέντρα και πυκνό καταπράσινο γρασίδι. Στην άκρη του αυλόγυρου βρισκόταν μια ζαχαρένια πόρτα. Από εκεί μπαινόβγαινε ο φίλος τους ο Ζαχαρίας, ένας σκανδαλιάρης λαγός.

Μια μέρα, που ήταν όμοια με όλες τις άλλες, ο λαγός τους προσκάλεσε για πρώτη φορά στο σοκολατένιο σπίτι του. Μόλις άνοιξαν την πόρτα της αυλής αντίκρισαν έναν παράξενο και διαφορετικό κόσμο. Είδαν τα δέντρα γεμάτα με γλειφιτζούρια και μαλλί της γριάς. Οι δρόμοι ήταν φτιαγμένοι από ζελέ και τα πεζοδρόμια από κομμάτια σοκολάτας. Τα σπίτια είχαν κεραμίδια από μπισκότα και τοίχους από παντεσπάνι. Έξω από την πόλη βρισκόταν και μια λίμνη από χυμό πορτοκάλι, που περιτριγυριζόταν από καραμελένιο φράχτη.

Όταν έφτασαν στο σπίτι του λαγού, αυτός τους υποδέχτηκε με χαρά και τους εξήγησε γιατί τους κάλεσε. Ήθελε τη βοήθειά τους. Τους μίλησε για μια παράξενη και περίεργη γυναίκα, που κανείς δεν ήξερε πού έμενε. Αυτή η γυναίκα, η Γκριζέλα, απειλούσε να μεταμορφώσει με το ραβδί της την όμορφη και γλυκιά πόλη τους σε μια άσχημη κι άχρωμη πόλη. Ο λαγός πίστευε ότι οι δυο φίλοι του μπορούσαν να πείσουν τη Γκριζέλα να αλλάξει γνώμη.

Ξεκίνησαν λοιπόν οι τρεις φίλοι να ψάξουν και να βρουν το σπίτι της Γκριζέλας. Καθώς περπατούσαν, είδαν ξαφνικά μπροστά τους μια μεγάλη πύλη. Δεν πρόλαβαν να σταματήσουν και η πύλη άνοιξε και τους τράβηξε μέσα. Οδηγήθηκαν σε μια σκοτεινή και γκριζα πόλη, που δεν έμοιαζε σε τίποτα με τις δικές τους πόλεις.

Εκεί δεν υπήρχε καθόλου χρώμα. Όλα ήταν άχρωμα και μουντά. Τα σπίτια ήταν άσχημα και βρόμικα. Δεν υπήρχαν πάρκα με δέντρα. Κάποια δέντρα που υπήρχαν στους δρόμους ήταν μαραμένα και χωρίς φύλλα. Τα δάση στους λόφους γύρω από την πόλη ήταν καμένα.

Ξαφνιασμένοι από το θέαμα, δεν κατάλαβαν πώς βρέθηκαν μπροστά στο σπίτι της περίεργης γυναίκας. Όταν το αντίκρισαν, δεν περιγράφεται η έκπληξη που ένιωσαν. Το σπίτι ήταν μεγάλο, σιωπηλό και τυλιγμένο σε ένα πέπλο ομίχλης. Άνοιξαν την εξώπορτα με μεγάλη προσοχή και μπήκαν μέσα. Δεν ακουγόταν τίποτα. Μάλλον η Γκριζέλα έλειπε.

Μετά από λίγο ακούστηκαν βήματα και μια πόρτα που έτριζε. Οι τρεις φίλοι ανατρίχιασαν. Επέστρεφε η Γκριζέλα. Τα παιδιά έτρεξαν γρήγορα να κρυφτούν. Δεν είχαν σκεφτεί ακόμα πώς να την

αντιμετωπίσουν. Δε γνώριζαν όμως πως η Γκριζέλα είχε την ικανότητα να εντοπίζει τους ανεπιθύμητους επισκέπτες. Τους βρήκε αμέσως.

-Ποιοι είστε εσείς;

-Τι θέλετε μέσα στο σπίτι μου; τους ρώτησε θυμωμένη.

-Βρήκαμε την πόρτα ανοιχτή και νομίσαμε ότι το σπίτι είναι ακατοίκητο, δικαιολογήθηκαν οι τρεις φίλοι.

-Θέλουμε να γνωρίσουμε την κυρία Γκριζέλα και να την παρακαλέσουμε να αφήσει την πόλη του φίλου μας του λαγού γλυκιά, όπως είναι, συνέχισαν τα δυο παιδιά.

-Εγώ είμαι η Γκριζέλα, θα κάνω ό,τι θέλω, θα κάνω την πόλη του λαγού γκριζα και πικρή, θέλετε δε θέλετε. Και επειδή θα τα καταφέρω, έτσι θα μείνει για πάντα.

-Φύγετε τώρα αμέσως από το σπίτι μου, πριν θυμώσω περισσότερο.

Οι τρεις φίλοι απογοητευμένοι ξεκίνησαν να φύγουν.

Έφτασαν στο σπίτι του λαγού για να καταστρώσουν το σχέδιο δράσης τους. Αποφάσισαν ότι, όταν θα κοιμόταν η Γκριζέλα, θα έριχναν μέσα στα φίλτρα της ζάχαρη και πολλά χρώματα. Το πρόβλημα ήταν πως θα ξεγελάσουν τη Γκριζέλα, έτσι ώστε να ρίξει το φίλτρο της στη δικιά της πόλη.

Το ίδιο βράδυ λοιπόν πλησίασαν πάλι στο σπίτι και μπήκαν μέσα από το παράθυρο. Κατέβηκαν στο υπόγειο, όπου βρισκόταν το εργαστήριό της, και βρήκαν τα φίλτρα της. Ένωσαν αγωνία κι ανησυχία για το αν θα πετύχει το σχέδιό τους. Έπρεπε να τα καταφέρουν. Έριξαν με προσοχή τη ζάχαρη και τα χρώματα στα φίλτρα και ετοιμάστηκαν να φύγουν. Από τη φασαρία όμως, που έκαναν άθελά τους, ξύπνησε η Γκριζέλα και πετάχτηκε από το κρεβάτι της σαν ελατήριο. Ο θόρυβος ακούστηκε από το υπόγειο κι έτρεξε γρήγορα να δει τι συμβαίνει.

Μόλις τους είδε φώναξε εξαγριωμένη:

-Πάλι εσείς εδώ; Τι δουλειά έχετε στο σπίτι μου βραδιάτικα;

-Φύγετε αμέσως, πριν πάρω το ραβδί μου και μεταμορφώσω κι εσάς.

-Κι επειδή η υπομονή μου έχει φτάσει στα όριά της, φεύγω τώρα κιόλας μαζί με τα φίλτρα μου για την πόλη του φίλου σας του λαγού. Θα την μεταμορφώσω τώρα, αυτή τη στιγμή.

Λέγοντας αυτά τα λόγια, βγήκε τρέχοντας από το σπίτι. Οι τρεις φίλοι ανήσυχoi την ακολούθησαν.

-Σας παρακαλούμε, σταματήστε! Μην το κάνετε αυτό! Περιμένετε!

Η Γκριζέλα, χωρίς να σταματήσει, έστρεψε το κεφάλι της και απάντησε:

-Όχι, δε σταματώ, δεν πρόκειται να αλλάξω γνώμη με τίποτα!

Εκείνη τη στιγμή, δεν πρόσεξε μια μεγάλη πέτρα μπροστά της και σκόνταψε. Πέφτοντας κάτω, κάποια από τα φίλτρα που κρατούσε, έπεσαν πάνω της και τα υπόλοιπα χύθηκαν στους δρόμους της πόλης της.

Αμέσως η πόλη μεταμορφώθηκε σε μια όμορφη, πολύχρωμη και ζαχαρωτή πόλη, όπως του λαγού. Η ίδια άλλαξε κι έγινε μια γελαστή και πανέμορφη νεράιδα, η Χρωματένια, που αγαπούσε τα παιδιά. Θυμήθηκε ποια ήταν παλιά και μετάνιωσε για ό,τι είχε κάνει. Τα παιδιά ενθουσιάστηκαν με τις αλλαγές που είδαν και της είπαν:

-Δες τι όμορφη που έγινε η πόλη σου και πόσο ωραία έγινες κι εσύ!

-Έχετε δίκιο, έπρεπε να σας ακούσω από την αρχή. Όταν έχεις καλή καρδιά, είσαι όμορφος κι εξωτερικά.

Από τότε έγιναν αχώριστοι φίλοι και η Χρωματένια τους επισκεπτόταν συχνά. Με το πέρασμα του χρόνου οι τρεις πόλεις ενώθηκαν σε μια μεγάλη, πολύχρωμη, καθαρή κι ευτυχισμένη πόλη.

.....με πυξίδα την αγάπη για τη φύση.

Κι έζησαν αυτοί καλά κι εμείς ελπίζουμε να ζήσουμε καλύτερα σ' ένα καλύτερο περιβάλλον.



